

Az alább olvasható írás Kövesi Péter előadásának – Magyar Teozófiai Társulat, 2007. október 16. – teljes szövege, amit a szerző szíves hozzájárulásával tettünk fel a letölthető olvasnivalók közé.

Martinovich Tamás.

Kövesi Péter

**„A férfi, aki sohasem hal meg,
és mindent tud”**

**Saint-Germain gróf
és a
„La Très Sainte Trinisophie”**

Az ezotéria történetének egyik legtitokzatosabb alakja volt az a férfi, aki magát Saint-Germain grófjának nevezte. Bár kötetek sorát írták le róla, és az európai Újkor szinte minden jelentősebb spirituális mozgalmával összefüggésbe hozták, valójában sokkal több a homályos pont az életében, mint az ismert adat. Egyetlen ránk maradt műve, a „La Très Sainte Trinisophie” – A Legszentebb Háromszoros Bölcsesség – viszont önmagában is elegendő lenne ahhoz, hogy a spiritualizmus legmagasabb szintű beavatottjai között biztosítsa a helyét. A „hivatalos” – értsd szkeptikus és materialista – történetírás szerint egyszerűen ügyes szélhámos, kalandor volt, aki királyi udvarokat vezetett az orruknál fogva, míg mások nemzetközi hírszerzőnek tekintik, aki misztikus külsőségekkel leplezte valódi tevékenységét. Bizonyítottan titkos diplomáciai tevékenységet is végzett, hiszen Európa szinte minden jelentősebb királyi és főúri udvarába bejáratos volt.

Saint-Germain életének és tevékenységének megismeréshez további indítékot ad az, hogy minden valószínűség szerint honfitársunkat tisztelhetjük benne. Ő maga sohasem beszélt származásáról, nemzetéről, vagy családjáról, mégis mindenki számára nyilvánvaló volt előkelő származása. Valódi nevét senki sem ismerte. Nevezte magát Marquis de Montferrat-nak, Comte Bellamare-nak, Aymar-nak Velencéből, Chevalier Shoening-nek, Weldon-nak, Comte Soltikoff-nak, Gróf Tzarogy-nak és Ragozy (Ragotzy) hercegnek. Mások a szellemekkel foglakozó Cabalais gróffal, a rózsakeresztes Signor Gualdival, a máltai lovagrend fejével, Count Hompesch-sel, vagy egy szintén Saint-Germain nevű francia tábornokkal vélték azonosnak. Sokáig tartotta magát az a nézet, hogy spanyol főnemes, Izabella királynő törvénytelen gyermeke, portugál zsidó kabbalista, de ma világszerte a legtöbben II. Rákóczi Ferenc erdélyi fejedelem törvénytelen (?) fiának tekintik. Ezzel szemben minden valószínűség szerint¹ Rákóczi fejedelem négy törvényes, feleségétől, Hesse-Wahnfried Sarolta Amália hercegnőtől született gyermekének egyike, Lipót György (bár ő állítólag egy éves korában meghalt), vagy az egy évvel később született György. A kutatók általában Lipót Görög (teljes nevén Rákóczi Lipót Lajos György József Antal) gondolnak, aki helyett feltehetően más gyermeket temettek el, míg őt külföldre csempészték – talán a bécsi udvar elől menekítve. Más források szerint a gyermeket elrabolták. Nem nehéz rájönni, hogy a „Tzarogy” név is családnevének anagrammája. Itáliában nevelkedett az utolsó Medici herceg pártfogása alatt, és a sienai egyetemen tanult – legalábbis egy késői barátja, a Hessen-Casseli Károly herceg szerint.

Mellesleg talán ideje lenne II. Rákóczi Ferenc (1676-1735) spirituális jelentőségét is felülvizsgálni. Míg mi csak történelmi jelentőségét ismerjük, a Teozófiai Társaság hagyományai szerint² egyik alapítójukat, H.S. Olcott ezredest egy egyiptomi, egy indiai és egy magyar mester avatta be (szellemi úton). Előző életeiben Rákóczi már számos kiválóság testében élt. Egy másik teozófus nagymester, C.W. Leadbeater is kapcsolatban állt ezzel a mesterrel és Rákóczi Mesternek nevezi. Szerintük rodostói halálát és temetését is csak megrendezték. E ponton alakja összemosódik feltételezett fiával, Saint-Germainnel. A történelemben nem túl ritka, hogy valaki a megjárt szertemetés után más néven él és dolgozik tovább. Mikes Kelemtől tudjuk, hogy amikor "holttestét" a házból kivitték, a török örök csodálkozva jegyezték meg, hogy "Ez nem a ti uratok". Van, aki amellet száll síkra, hogy a fejedelem maga volt Saint-Germain. Való igaz, hogy a francia forradalom előtti zűrzavaros időkben Európának nagy szüksége volt hathatós szellemi erőkre (sajnos a csöcselék lázadását így sem sikerült elkerülni). Az is igaz, hogy az említett hercegen kívül sehol sincs említés a fiatal Saint-Germainról, viszont ez ellen szól bizonyos von Gergy (Gregory?) hercegnő állítása, miszerint ő 1710-ben találkozott vele Velencében és ekkor 45-50 évesnek nézett ki, hiszen ekkor Rákóczi még itthon élt, a szabadságharc kellős közepén – ha csak nem játszott már akkor kettős szerepet.

¹ Abhay Narayan: Saint-Germain – II. Rákóczi Ferenc fia? – Kagylókört folyóirat, 10. szám

² Dr Mínya Klára: Rákóczi Mesterről (Internet publikáció) továbbá Reicher László szóbeli közlései alapján

Rákóczi fejedelem életének okkult oldalát a külföld jelenleg jobban ismeri, mint mi magunk. Sokan úgy vélik, 1701-es szökése a bécsújhelyi börtönből sokkal inkább köszönhető különleges pszichikai képességeinek, mint a történelemből ismert Lehmann kapitány segítségének. Erősen érdeklődött az alkímia iránt (talán művelte is), és minden valószínűség szerint kapcsolatban állt az akkori Európa titkos társaságaival – ne feledjük, a XVII-XVIII. század a mágia és miszticizmus reneszánsza volt a középkor szigora után! Aligha lehet véletlen, hogy Rákóczi sárospataki várának „sub rosa” terméből indult ki a magyar jakobinusok szervezkedése, és a fejedelemnek is köze lehetett a magyarországi szabdközműves és rózsakeresztes mozgalmak XVIII. századi megjelenéséhez. A történetírás ennek a feltárásával is adósunk még.

Mikes Kelemen (1690-1761) levelei szerint Saint-Germain egy ízben meg is látogatta Rodostóban a fejedelmet. Eszerint nem lehetett azonos vele. Olyan vélemény is napvilágot látott, hogy a gróf Rákóczinak a XIV. Lajos testvére özvegyétől született gyermeke lett volna. Figyelemre méltó tény lehet az is, hogy Rákóczi végrendeletében a szívét egy franciaországi kolostorba vitette (ahonnan a kolostor lebontásakor a becses ereklye eltűnt). Lehet, hogy sohasem fogjuk megtudni a teljes igazságot – bizonyára, mert ők is így akarták.

Úgy számítják, hogy a legendás gróf 1710-ben, vagy '11-ben született, amennyiben Rákóczi Györggyel azonos, míg, ha Lipót György lenne, úgy 1696. május 28-án született. Sajnos ennek is ellentmond a fentebb említett von Gergy hercegnő állítása. Bizonytalan a halála éve is. Bár az Eckenförde-i egyház anyakönyvében 1784-es halálozás van bejegyezve (február 24. dátummal), feltételezik, hogy nem őt temették el e név alatt, mert ezután még több helyen is feltűnt. Az egyik utolsó említés 1822-ből származik, amikor felszállni látták egy Indiába induló hajóra, de az 1880-as években még látta egy rózsakeresztes barátja, akitől azzal búcsúzott, hogy elhagyja Európát, hogy a Himalája hegyei között pihenjen. Feltételezik, hogy a Dalai Láma tanácsadója is volt. Nagy Frigyes porosz uralkodó szerint olyan ember, „aki soha nem hal meg és mindent tud”.

Későbbi kutatói és tisztelői alakját azonosították magával II. Rákóczi Ferencsel (bár ennek Mikes fent említett levele ellentmond), sir Francis Baconnal (1561-1626), lord Bulwer-Lytton brit misztikus íróval (1803-1873), de még Christian Rosenkreutz-cal, (1373-1484), a rózsakeresztes testvériség megalapítójával is. Sokan hisznek benne, hogy nem is halt meg, és máig is él. Mindez a kortársak állításával egybevágoan egy olyan emberre utal, akinek hatalmában áll(ott) életét az átlagos emberi élettertamon jóval túlra meghosszabbítani. Nem csoda, hogy a materialista történetítés csaló szélhámost, sarlatánt, legfeljebb ügyes nemzetközi kémét lát a titokzatos gróf alakjában.

Legújabb fejleményként a jelenleg Magyarországon élő Wegrosta bajor hercegi-grófi család Saint-Germain leszármazottjának vallja magát – ezek szerint német főrend lett volna. Mivel a gróf családalapításáról nem tudunk, anyai, illetve oldalági rokonságról lehet szó.

Saint-Germain – vagy csak a szelleme – egyes beszámolók szerint még XX. század második felében is feltűnt. Megjelenni, majd eltűnni látták korhű öltözetben, inasa kíséretében egy alkalommal az egykori bécsújhelyi börtönben, máskor pedig II. Erzsébet angol királynő környezetében. Mindkét esetet az illető ország titkosszolgálat is regisztrálta.

Nem volt senki, akire ez a különös férfiú ne gyakorolt volna hatást. Mindenki csak szuperlatívuszokban beszélt róla. Volt, aki mesés gazdagságát emelte ki. Bár senki sem tudta, hol vannak birtokai, fejedelmi módon élt, párizsi lakásában hét főből álló személyzet szolgálta, pompás kocsit bérelt, és bár egyszerű szabású fekete ruhákat hordott, azok a legdrágább anyagokból készültek, ékszereinek és drágaköveinek pedig mindenki csodájára járt. Hatalmas gyémántjai mellett egy óriási fehér zafírról és egy hasonlóan nagy opálról tesznek főleg említést. Nagy gyűjteménye volt értékes festményekből – irigyei

meg is vádolták, hogy hamisítványok, mert a gróf köztudomásúan értett a festékek készítéséhez is és kítűnően festett.

Dícsérték zenei képességét is. Virtuóz módon játszott zongorán és hegedűn, zenét szerzett, (kisebb művek mellett egy rövid operát is), valamint szépen énekelt barátai szórakoztatására. Költői tehetséggel is rendelkezett. Képes volt két kézzel egyidejűleg írni és mindkét írás egyformán tökéletes volt mind tartalmát, mind külalakját tekintve. Máskor ugyanazt a szöveget írta le mindkét kezével, és a két lapot egymásra téve a két írás tökéletesen fedte egymást (agyféltekék tökéletes kontrollja és szinkronja).

Középmagas termetű, kellemes arcú, kissé kreol bőrű, sötét hajú férfinak írják le, akin nem látszott, hogy öregedne. Szemének rendkívüli lenyűgöző ereje volt, kiváló, meggyőző előadókészségéhez rendkívüli nyelvtudás társult. Folyékonyan beszélt németül, angolul, franciául, oroszul, olaszul, portugálul, spanyolul, görögül, latinul, sőt szanszkritul, arabul és kínaiul is. Rendkívüli műveltsége révén tökéletesen ismerte valamennyi ország történelmét, ahol csak megfordult, olyan részletességgel, hogy még a napi udvari élet eseményeivel is mindig tisztában volt. Régi eseményekről olyan részletességgel beszélt, hogy senkinek sem jutott eszébe hazudozónak, vagy bolondnak nevezni, amikor azt állította, azért tudja mindezt, mert személyesen járt ott.

Ez a rendkívüli férfiú barátai és támogatói között tudhatta XV. Lajos francia, Nagy Frigyes bajor uralkodót, III. Péter cárt, Mme Pompadour, Dubarry grófnőt, Voltaire-t, Rousseau-t, Horace Walpole-t, és még sok híres személyiséget.

Jól ismerte a gyógynövényeket és saját készítésű gyógyító szereivel sokaknak segített – mindig önzetlen segítőkészséggel. A gazdagoktól ugyan sok pénzt kért, de a szegényeknek mindent ingyen adott. Kozmetikai szerekkel kedveskedett a felső tízezer hölgyeinek, az egyik hatására egy középkorú grófnő hosszú évekig 25 év körülnek nézett ki. Egy alkalommal Casanovának is felajánlotta, hogy kigyógyítja betegségéből, ő azonban, bár csodálta Saint-Germaint, de nem bízott benne. Közismert volt puritán táplálkozásáról is. A legnagyobb lakomákon is csak saját étrendjén élt, amely jobbára zabkásából, némi csirkehúsból és gyümölcsből állt, de mások szerint nem is evett húst. Visszavonulásai alkalmával hosszú böjtöket tartott. Alkoholt is csak kivételes alkalmakkor és nagyon keveset ivott. Állítása szerint birtokában volt az „aethoeter” nevű csodaszer, amely az egyszerű étkezés mellett fiatalon tartotta.

A legnagyobb csodálatot a fentiekben is túltevő misztikus-mágikus képességei váltották ki. Telepatikus képességeivel megérezte, hol van rá éppen szükség és azonnal útra kelt. Sokszor évekig nem látták, ilyenkor azt mondta, ügyei Kínába, vagy Indiába szőlítették. Valószínűleg ismerte a meditáció, koncentráció keleti gyakorlatait és a jógát, mert gyakran látták meditációs ülésben, magába merülve. Bizonyára megdöbbentő pontosságú információit is mediális úton szerezte, kapcsolatban állt a szellemvilággal. Volt, amikor azzal hárította el a kortalanságára vonatkozó kíváncsi kérdéseket, hogy akire a kérdező emlékezett, az a nagyapja volt, máskor azt állította, hogy járt Kleopátra és Sába királynő udvarában, és több mint kétezer éves. Az egyik humoros anekdota szerint valami ősrégi történetet mesélt éppen, miközben megkérdezte az inasát, emlékszik-e rá – mire az így válaszolt: „bizonyal elfelejté, gróf úr, hogy én még csak ötszáz éve szolgálom önt, ez valószínűleg az elődöm idejében történt.”

Kortársai szerint volt egy felettébb nyugtalanító szokása: barátai lakásában „az ajtó nyújtotta előnyök igénybe vétele nélkül” szeretett megjelenni. Legalább két esetben látták, amint nyilvánosság előtt réz- vagy ezüst-pénzt valami fekete anyaggal bekenve, majd kemencében felhevítve arannyá alakított, amelyet aztán az ékszerészek a legjobb minőségűnek találtak.

Máskor XV. Lajos kisebb értékű gyémántjaiból és más drágaköveiből távolította el a hibákat. A kémia és fizika erre mindmáig képtelen lenne.

Megjósolta Mme Pompadournak, Mme Dubarrynak és Marie-Antoinette-nek, hogy a pénz- és hataloméhes csöcselék fel fog lázadni, megdöntik az „anciéne régime”-t és vérpadra küldik az arisztokráciát, és felelősöket is nevezett meg, akik megakadályozták, hogy a király az ennek elkerülésére alkalmas változtatásokat tegyen. Beszélni akart az uralkodóval is, aki az intrikus Maurepas gróf

hatására nem fogadta. Maurepas el is akarta fogatni, mire ő váratlanul megjelent előtte, figyelmeztette felelősségére és tettei következményeire, majd távozott. Természetesen nem tudták letartóztatni. Később a guillotine közelében látták, amint a kivégzésére váró Dubarry grófnővel beszélgetett.

Úgy mondta, két olyan találmány létrejöttét is elősegítette, amelynek előnyeit csak a következő század fogja élvezni. A vasútról és a gőzhajóról beszélt. Része volt Franz Anton Messmer „delejezési” gyógymódjának kidolgozásában is.

Mindenki bizonyítottan látta, hogy ez a rendkívüli ember értett minden mágikus művészethez, beavatottja volt a Kabbalának, asztrológiának, alkímiának, és nagymestere volt a templomosoknak, a szabadkőműveseknek és/vagy a rózsakereszteseknek. Talán Bulwer-Lytton híres rózsakeresztes regénye, a „Zanoni” is róla szól. (Ő állítólag 1860 körül találkozott vele.) Cagliostro, a kor másik híres-hirhedt mágus-kalandora szerint a gróf avatta be őt az egyiptomi szabadkőművességbe. Mindenesetre néhány évvel állítólagos halála után rengetegen látták egy szabadkőműves konferencián. Rózsakeresztes kapcsolatairól kevesebb az adat, azidőtájt ők nagyobb titokban működtek. Minden okunk megvan azt feltételezni emellett, hogy a Föld legnagyobb titkos társaságainak egyik legmagasabb rangú vezetője is volt. Mint élő Adeptus, bolygónk fejlődését és az emberiség szellemi fejlődését irányító Nagy Fehér Testvériség nevében van jelen ma is.

Az ezoterikus hagyományok szerint előző életeiben élt Proclusként, Christian Rosenkreuzként, St. Albánként, Roger Bacon-, majd később Francis Bacon-ként. Egyre többen vélik, hogy William Shakespeare néven született személy sohasem létezett, illetve Francis Baconnal (ezek szerint Saint-Germain-nel) volt azonos. Arra is vannak utalások, hogy a Cervantes név mögött is ő élt.

Rákóczi korábbi megtestesüléseiben médiumi értesülések szerint volt Árpád vezér, Szent István és Nagy Lajos királyunk is, vagyis igen régtől fogva vezeti a magyar történelem fejlődését, egy erre hivatott szellemi entitás-csoport élén.

A teozófiai iskola „Hét Sugár” elmélete szerint a világot fenntartó Intelligencia hét energiasugár, vagy emanáció révén irányítja a Földet és mindegyik élén egy halhatatlan Mester áll. Saint-Germain a hetedik sugár, a ceremóniális mágia mestere. Amerikai teozófusok csak „a magyar mester” címen emlegetik. Hatáskörébe tartozik Észak-Amerika és Európa szellemi irányítása. Része volt az Amerikai Egyesült Államok létrejöttében és a magyar Adeptus jelenleg az egységes Európa kialakulását segíti.

Tudjuk, hogy a spiritualitás története ismer olyanokat, akik testileg is elérték a halhatatlanságot (mint például Lao-Ce), vagy legalábbis több száz évig éltek, és ezt úgy tudták feltűnésmentesen megoldani, hogy hosszú időre eltűntek, majd másutt, más néven tűntek fel. Saint-Germainnel is ez lehetett a helyzet. Mindenesetre azt, hogy mikor halt meg valójában (ha meghalt egyáltalán!), ugyanúgy nem tudjuk, mint azt, hogy hol és kitől szerezte tudását. Ahhoz, hogy a huszadik századi történetírás az európai királyi udvarok mindegyikében fellelhető emlékek ellenére nem hajlandó lényegileg foglalkozni személyével és működésével, a materialista szemlélet mellett az is hozzájárult, hogy már életében több szélhámos adta ki magát Saint-Germain-nek, sőt még a huszadik század hetvenes éveiben is jelentkezett valaki, hogy ő az élő Gróf, nem is beszélve a zavarodottak százairól, akik az ő reinkarnációjának, vagy közvetlen tanítványainak képzelik magukat.

Néhány – főként amerikai – látnok „próféta” folyamatosan jelentet meg könyveket, amelyeket állítólag Saint-Germain sugallt nekik, ám ezek a New Age szellemiségét sugárzó írások kevés kétséget hagynak afelől, hogy valóban van-e közülük a nagy Adeptushoz.

Természetes viszont, hogy alakja megjelenik Szepes Mária zseniális művében, „A Vörös Oroszlán”-ban, és érdekes fejlemény, hogy Tolcsy László zeneszerző „Rákóczi fantázia – a hetedik fénysugár” címmel oratórikus művet írt Rákóczi – Saint-Germain-ről, illetve a fejedelem élő szívéről, amit minden hazafi csak önmagában találhat meg. A darabot jeles művészek – mint Sebestyén Márta – előadásában 2004-ben mutatták be Budapesten.

Egyetlen, rövid, mindössze 98 oldalas, kézírásban és kézzel rajzolt illusztrációkkal díszített műve, a „La Très Sainte Trinisophie” (1784-es keltezéssel) a spiritualizmus legkritikább dokumentumai közé tartozik. Mint minden okkult könyv, ez sem laikusok által élvezhető olvasmány. A szkeptikus értelmetlen, misztikus zagyvaléknak, legjobb esetben is unalmas fantazmagóriának nevezné – de éppen ez is a célja, hogy ne értse meg az, aki nem beavatottja a titkos tudásnak. A „háromszoros szentség” arra utal, hogy a szövegnek három szinten is van jelentése (ahogyan Hermes Trismegistos is mondja magáról, hogy a Mindenség három szintjének bölcsessége van a birtokában). Ez lehet a testi (fizikai) – lelki – szellemi szintű értelmezés, de okkult értelmezés szerint három ősi tudományra, az alkímiára, a kabbalára és a hermetikára (hermetikus asztrológiára) utal, minthogy a rózsakeresztes testvériségek is ezek szimbólumrendszerét használták. A szöveg közötti és az illusztrációkon megjelenő káldeai, görög, héber, arab és ismeretlen eredetű hieroglifa-szerű írássok megfejtése mindmáig várat magára.

Maga a mű kétségtelenül egy beavatási történet, akár pár századdal korábban Valentin Andrae „Rózsakereszt Keresztély Alkímiai Mennyegzője”. Tizenkét fejezetre tagozódik, így azonnal adja azt a megközelítést, hogy a tizenkét zodiákusjegy szimbolikus közegében, illetve az ezeknek megfelelő spirituális alkímia (belső út) műveleteinek jegyében történik. Szimbolikája mindazonáltal olyan bonyolult, hogy éveket venne igénybe teljes megfejtése, ugyanis – ahogyan ez az ilyen műveknél szokásos – minden szónak és a legjelentéktelenebbnek látszó fordulatnak is értelme lehet, és ezek megértéséhez olyan szinten kellene érteni az akkori beavatottak tudását, sőt a kor képi és nyelvi kifejezésmódját, ami ma alig elképzelhető. Teljes elemzésre így a jelen tanulmány keretében nem vállalkozhatunk, de talán ennek hiányában sem értelmetlen végigmenni a Trinizófia történetén.

Első rész – a Kos jegye

Az író látszólag az inkvizíció földalatti börtönéből ír barátjának, ecseteli szomorú sorsát, amelyet azzal érdemelt ki, hogy visszaélt a hatalommal és fecsegett. Ettől óvja barátját, majd hálát ad, mert az Örök Igazságosság egy ragyogó szellemet küldött hozzá, aki közölte, meg fog szabadulni börtönéből.

Ez a börtön nem más, mint a fizikai világ, ahol az állati ösztönök uralkodnak. Az ember, mint a tékozló fiú, elvesztegette, amit a Teremtőtől kapott, azért került ide. Ám megvan a megszabadulás lehetősége, csak ki kell várni az idejét. Az alkímia szerint az anyag megismerése és átalakítása (transzmutáció) egyben a szellemet is kiszabadítja a fizikai világ börtönéből. De ez még a szenvedés és várakozás ideje.

Második rész – Bika

A beavatási szertartás története itt kezdődik. A szerző, mint neofita a Vezúvon áll (Tűz elem), egy vas oltárra (Mars) helyezi a szentelt ágat (élet?), felveszi a fehér leplet (tisztaság), a lámpást (tudás, tanítás, szellemiség) és elindul lefelé a Föld mélyébe (lemerülés a sötétbe, a Föld elem próbája). Hosszú út után egy terembe jut, ahol négy ajtó a négy égtájat jelképezi. A közepén álló oltárnál egy nőalak (Ízisz) megadja neki az első beavatást (megérinti egy pálcával), majd az oltár fölötti csillag (Ízisz-Vénusz jelképe) megmutatja az útját: a nyugati, fehér ajtó felé kell indulnia. Alkimista szimbolika szerint a fehér ajtó út az adeptusságba, a Bölcsék Köve elkészítéséhez, a nyugati irány pedig az alvilágba vezető út az óegyiptomi szimbolikában (és másutt is).

Harmadik rész – Ikek

Hősünk nagy szélben elérkezik egy márvány lépcsőhöz, ahonnan dühöngő vízáradatba kell vetnie magát (Víz elem próbája). A tó két világot választ el és át kell jutnia a túlsó oldalra. Már-már megfullad, amikor segítségért fohászkodik. Erre egy díszes hajó érkezik, és felajánlja, hogy felveszi. A jelölt felismeri, hogy ez a gazdagság csábítása és menedéke, ezért visszautasítja, mire a hajó elsüllyed. Ő viszont erőre kap és eléri a túlsó partot. Megállta a próbát. Ott két oroslán (tűz, erő), egy vörös és egy fekete (rubedo és nigredo az alkímiában) őrzi a felettük lebegő arany koronát (a Kether szintje) – ám mindez egy pillanat alatt eltűnik. Megmutatták tehát az elérendő, de még távoli célt.

Negyedik rész – Rák

Egy tűztó jelenik meg, égő kénnel és kátránnyal (pokol-vízió), amelyen át kell kelnie (a Tűz elem próbája). Miután sértetlenül megtette, pompás csarnokban áll, negyven lángoló oszlop közepette. Előtte kígyó alakú zöld-arany oltár, a kígyó fején kehely, mellette kard, amellyel le kell sújtania a kígyóra. Amikor megteszi, mindez eltűnik és őt a levegőbe ragadják. Körülötte fenyegető fantomok, kígyók, hydrák jelennek meg, ám amikor megpillantják kezében a kardot, semmivé válnak, és hősünk tovább emelkedik.

Mindez az asztrális világban játszódik, annak tüzeiben. A sárkányszerű kígyó az asztrálfényt jelenti (Eliphas Lévi), de jelenti a vágyat, a bibliai Kísértőt, Mózes rézkígyóját, vagy a kundalini tüzét is. Az illusztráció szerint a világot körülfogó Uroborosztra is gondolhatunk. A kehely az Örökkévalóság, a Szent Grál. A karddal (akarat, cselekvés, gyorsaság, gondolat, levegő elem stb.) le kell győzni a kígyótüzet. Miután ez megtörtént, felemelkedhet az alvilágból, eltűnnek az asztrálvilág démonai.

Ötödik rész – Oroszlán

A beavatandó kiemelkedett a mélyből és most a magasságba, a levegőbe vitetik. A téren át száguld, fentről sivatagot és háromszögletű tömeget lát (piramis!), majd vezető szelleme elengedi, zuhan, de mialatt összezúzná magát a földön, elkapja, majd újra felviszi és újra elengedi. Ez a zuhanás a Levegő elem próbája, ahogyan az indián törzseknél ma is történik. Azt veszi észre, hogy a fehér lepel helyett arany csillagokkal ékes kék ruhát visel. Újabb fokozatba érkezett. A levegőben való száguldás az intellektus csapongása felfelé és lefelé, és ennek veszélye az, amit le kell győznie. A csillagos ruha az újjászületett, földi szintet meghaladó, emelkedett „sziderikus” intellektust jelképezi. Ekkor egy oltárt pillant meg, önmaga által táplált lánggal égve (Nap, magasabb öntudat), mellette égő fáklyát (Fény), és a lángban fénymadarat (újjászületés). Ez a három szimbólum jelképe mindannak, ami jó és hatalmas, nélkülük semmit se lehet tenni –mondja.

Hatodik rész – Szűz

A jelölt utazásának ez a része jóval több szimbolikus elemet tartalmaz, mint az előzőek. Kiderül, hogy az előző fokozatban hibát vétett, de mert az Úrnak terve van vele, szellemi vezetőitől adományokat kap. Már túl van a földi elemek beavatásain. Egy felhőkön nyugvó négyszintes palotát lát (a négy elemre épülő magasabb ideák tökéletes világa), ahol egy öregember fogadja, hasonló ruhában, napkoronggal a nyakában, tiarával a fején és perzsául szól hozzá (utalás Zarathustra tűzvallására – és az alkímiára, hiszen az is a tűzzel dolgozik!). Ő a Beavató, a Rend hierophantja (főpapja). Elmondja, hogy meg kellett volna ragadnia a fénixet, és akkor maga lehetett volna az oltár, a fáklya és a fénix. Elmondja, hogy most a magasztos tudományok palotájában van. A 360 oszlopos csarnok maga az Univerzum. Itt új, beavatási nevet kap: Bölcs Férfi (adeptus). Kilenc mestertől (a legfelsőbb, Kether szintről kiáradó további kilenc szefíra) kilenc jelképes tárgyat kap, amelyek a Földet, Holdat, Merkurt, Vénuszt, Napot, Marsot, Jupitert, Szaturnuszt és az állócsillagok övezetét jelképezik (a három külső bolygó felfedezése előtt vagyunk!). Ezt a kilenc szintet kell uralnia, erényeiket megvalósítania. Végezetül ihat az Élet Vizéből.

Hetedik rész – Mérleg

Nagyon fontos részhez értünk, itt az adeptus tizenhat napot tölt. Egy medencéhez ér, a megtisztulás helyéhez. Először három napot tölt el a vízben, amelyet úgy magába szív, hogy alig tud megtörölközni, miközben a víz elszennyeződött. Másodsorra vörös, maró folyadék van a medencében, ebben csak pár percet tölt, de utána hét napot pihen, majd újra megmosakszik a kristálytiszt vízben, lemosva a sav maradványait.

Ez az alkímiai „Purificatio” leírása, amely a transzmutációra váró anyagot minden tisztátalanságától megszabadítja, ugyanakkor rituális fürdő, bemerítkezéssel keresztelés is.

Nyolcadik rész – Skorpió

Egy következő helyiségben az adeptus sóval dörzsöli be magát, majd elhagyja a termet és egy komor tavon kel át, amelynek mozdulatlan vize sűrű, mint a cement. Ez tizenhárom napig tart.

A só az alkímia első alapeleme, a testi szintet jelképezi, illetve a „filozófikus” só az életről leparólt tapasztalati bölcsesség. A só egyben tisztít és konzervál is, sőt Jézus is az élet sójának nevezi tanítványait. A sűrű, mocsárszerű tó a Skorpió vizes, nehezen leküzdhető közege, mélylélektani értelezésben harc a tudattalan lehúzó erőivel.

Kilencedik rész – Nyilas

Ezen a fokozaton a beavatott a Halállal szembesül. Durva falú, fekete épületben van. A zodiákus szimbóluma, a ló a trójai faló képében jelenik meg, de gyomrából nem élő, hanem halott ember bukik elő, egy másik kép pedig feloszló hullát ábrázol. Kilenc napot tölt itt, majd venni akar a sarokban fekvő, parányoktól nyüzsgő földből, de azt az utasítást kapja, hogy még tizenhárom évig várni kell erre. Öltözéke itt feketévé vált. Egy újabb tavon gázol át tizennyolc napi munkával, amelynek vize egyre tisztább lesz, és mire átér, ruhája gyönyörű zöldeskékké válik.

Első közelítésben valami tévedésre gondolunk, hiszen a Nyilas ura a Jupiter, itt pedig minden a Szaturnuszra, az elmúlás urára utal – amíg meg nem értjük, hogy ahhoz, hogy a Jupiter tiszta szellemiségét elérjük, az anyagnak meg kell halnia. A rothadó föld az alkímia egyik ismert alapanyaga volt, de a jelzés szerint ezzel még nem dolgozhat. A halál közegében eltöltött idő után, a tisztuló tó azt jelenti, hogy most már valóban a tiszta szellemiség felé közeledik, majd ruhájának új színe jelzi, hogy megérkezett a Jupiter közegébe.

Tizedik rész – Bak

A parton fényes alabástrom palota áll, amelynek egyetlen, hatalmas csarnoka van. Közepén egy férfialak áll, amint éppen kiemelkedik kőkoporsójából és lándzsáját a koporsó fedelébe döfi. Felette arany korona lebegek, amelyet a levegőbe emelkedő alak meg akar ragadni. E csarnokban a beavatott hosszú kontemplációt végez.

Az illusztráción a koporsóból felemelkedő, arany szegélyű ruhás férfi, feje felett fénykoronával maga a Nap, amint a Bak jegyébe feltámad a téli napfordulón. Ez az ember megszabadulása is a fizikai lét koporsójából. A Bak a visszavonulás, befelé fordulás ideje, itt hősünknek sincs ettől eltérő feladata. A koporsó, és az abból kiemelkedő alak emellett utal pl. a rózsakeresztesek azon hagyományára, amely szerint Christian Rosenkreuz mester teste 120 évig fekszik romlatlanul a sírban, majd új életre kel.

Tizenegyedik rész – Vízöntő

A beavatott egy síkságon van és azt a parancsot kapja, hogy az előtte feltűnő különös madarat fogja meg és rögzítse le. Kilenc napig kergeti, míg betereli egy vasból készült toronyba, ahol a madár erejét veszti, így szárnyainál a padlóhoz tudja szögezni. A madár szeme erre különösen csillogni kezd. A terem közepén egy férfi áll, kezében bottal, amelyre két kígyó tekeredik és egy nála nagyobb és erősebb másikkal küzd, aki vértet és vörös tollakkal díszített vas sisakot visel. A páncélos férfi nehéz vasláncsal megbilincseli a hasztalan küzdő másikat.

A madár a lélek, amelyet rögzíteni kell, hogy az ész (intellektus) és a csapongó lelkiség egyesülni tudjon. A torony az a zárt (vas) közeg (alkimiai edény), ahol ez létrejöhet. Amikor az anyag a retortában csillogni kezd (a madár szeme), azt jelzi, hogy közel a transzmutáció.

A spirituális intellektus jelképe Mercurius, a szárnyas süvegű ifjú, kezében a caduceus bottal (amely a gyógyítás, és Asclepius jelképe is). A vörös tollas, marsi jellegű férfi itt az ösztönvilágot jelenti, amely még utoljára megpróbálja a szellemi embert lekötözni, visszatartani. Ám ez képtelenség, mivel a higany (mercurius) képes elillanni a vas edényből.

Tizenkettedik rész – Halak

A beavatott az utolsó csarnokba ér. Ez egy hatalmas kristálygömb, amelynek alsó része egy vörös homokkal töltött medencén nyugszik. (ez egy kristály retorta – használtak ilyen – temperáló homokfürdőben). Sáfrányszínű köd keletkezik, amely felemeli, ott lebeg harminchat napig. Amikor leereszkedik, kezdetben zöld ruhája előbb vörössé változik (rubedo), majd feketévé (nigredo – az anyag transzmutációjának fázisai). Ezután egy még nagyobb csarnokban egy koronás, királyi harcos, és egy meztelen, mellén napkorongot viselő nő várja. Itt észreveszi, hogy visszatért abba a csarnokba, ahol az

oltárt, fáklyát és főnixet látta – de itt egyetlen alakba vannak kapcsolódva. Melletük arany nap szikrázik. Kardjával rásújt a Napra, mire az porrá válik. Ezután amikor megérinti a porszemeket, mindegyikből egy-egy újabb Nap lesz. Ekkor szózatot hall: „A munka tökéletes!” Ekkor a világosság kapui kitérülnek és a felhő, amely a halandók szemét elfedi, szertefoszlik.

A királyi alak maga a beavatott, teljes szellemi erejében. Mellette Izisz, a Természet női ereje leplezetlen meztelenségében – vagy lélektani értelmezésben a beavatott női része (animája). Elérte a teljes egység állapotát, a Nagy Mű bevégeztetett. Megvilágosodott és elnyerte a teremtés képességét, amihez ér, arannyá tudja változtatni.

Így írja le az európai kultúra egyik legnagyobb beavatott mestere a tökéletességhez vezető utat. Ahogy a régiek mondanák: hogy az ostobák átélik, az okosak elmélkedjenek rajta. Nem kétséges, hogy végigment az út stációin. És bárhol is pihen most a teste (ha valóban meghalt), megvilágosodott szelleme most is itt van. Talán éppen Ön mellett áll, amikor ezeket a sorokat olvassa...

Kövesi Péter

További irodalom:

- Saint-Germain gróf Legszentebb Trinizófiája
Hermit Kiadó, 2000.
- Hall, Manly P.: The Secret Teachings of All Ages
The Pilosophical Research Society Inc. Los Angeles, USA, 1995.
- Seligmann, Kurt: Mágia és okkultizmus az európai gondolkodásban
Gondolat Kiadó, 1987
- Biedermann, Hans: A mágikus művészetek zseblexikona
Szépirodalmi Kiadó, 1989
- Drury, Nevill: A miszticizmus és az ezoterikus ttanok lexikona
Ferenczy Könyvkiadó, 1994
- Merton, Reginald: Comte Saint-Germain
Internet publikáció